

былъ Богъ въ кѣпината, що горѣла, съблъз обвѣщата си. И тѣй съ колкъ страхъ, и треперанѣе трѣбвало да сѧ приближи тамъ, гдѣто имало трѣни? Истыя страхъ и трепераніе трѣбва да имашь и ты, кога простирашь рѣцѣ, и отварашь чуста за да пріемешъ святое причастіе. И трѣбва да дѣмашъ: Европамъ Господи, че Ты си Богъ: исповѣдѣвамъ, че азъ съмъ грѣшникъ. Европамъ, че Ты си огнь, щото изнѣрявашъ (испогорявашъ): исповѣдѣвамъ, че азъ съмъ трава изсухнѣла; не съмъ достоинъ заради грѣховеты си да пристѣпѣ къмъ Бога, за да не бѫдѫ умѣченъ: сѣното къмъ огня, за да не изгорѣ. Изпонеже Ты мѧ выкашь, и призываешьъ! то идѫ азъ нечистіатъ за да сѧ очистѣ отъ Тебе, источника на освѧщеніето: боливіатъ, за да сѧ исцѣлѣ отъ Тебе, дѣшевніѧ лѣкарь: мъртвіатъ, за да сѧ вскрѣсятъ отъ Тебе, животніѧ хлѣбъ. Идѫ да сѧ просвѣти: а най-вѣче затова, защото съмъ грѣшенъ, и недостоенъ. Идѫ, за да сѧ не отложиши далѣко отъ Тебе, да бы не завладѣлъ непріятелъ дѣшітъ ми. Я и пакъ исповѣдѣвамъ, че съмъ недостоинъ, защото съмъ грѣшникъ. Изъ ето Ты си дошълъ да спасишъ грѣшныты: и тѣй, О Господи спаси! „**Осанна Благословенъ градъ во имѧ Г҃не.**“

ЧАСТЬ ВТОРАЯ.

Голѣмо завѣжденіе има у Христіаниты! они въ сегашныты святы дни, като сѧ исповѣдатъ и причастатъ: мыслатъ, че сѧ си расплатили дѣлга, и че пакъ сѧ волни да праватъ прежниты грѣхове, а още и дрѣгы по-лоши. Голѣмо завѣжденіе! защото слѣдъ исповѣдѣтъ, и причащеніето, най повѣче трѣбва да живѣйтъ съ по голѣмо благоговѣніе, и вниманіе. Изъ това происхожда отъ гдѣто не знаѣтъ, какво значи святое причастіе, и какво става една дѣшка слѣдъ причастованіето.

Когато слизалъ Могсей отъ Синайската гора, и дѣржалъ въ рѣцѣ си дѣвѣтѣ плочи на завѣта, на които билы написаны десѧть-тѣ заповѣди: тогава лицето му грѣло тѣй свѣтливо, щото братъ му Ааронъ и всичкыятъ народъ Еврейскій, не могли да глѣдатъ на него, понеже сѧ страхували отъ многото свѣтлинѣ. Отъ това той покрилъ лицето си съ покрываю, за да могли тѣи да пристѣпятъ при него. „**И видѣвше синове Йилюви лицѣ Могсѣево, яко про-**